

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Foltase, soudce Jana Kratochvíla a soudkyně Jitky Zavřelové, v právní věci navrhovatele: **Spolek pro Smrkovice, z. s.**, sídlem Na Návsi 5, Písek - Smrkovice, zastoupený JUDr. Adamem Novákem, Ph.D., advokátem se sídlem Blanická 1008/28, Praha 2, proti odpůrci: **město Písek**, se sídlem Velké náměstí 114/3, Písek, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **RESIDENCE SMRKOVICE, s. r. o.**, se sídlem Pražská 483, Písek, zastoupená Mgr. Květoslavou Křenkovou, advokátkou se sídlem Fráni Šrámka 136, Písek, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – změny č. 1 regulačního plánu Smrkovice II. přijaté usnesením zastupitelstva odpůrce ze dne 1. 2. 2024, č. 18/24, o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. 10. 2025, čj. 57 A 30/2024-204,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Navrhovatel **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Odpůrci **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabýval namítaným rozporem regulačního plánu s územním plánem. Chybným shledal závěr krajského soudu, že regulační plán nelze pro rozpor s územním plánem v řízení o zrušení opatření obecné povahy zrušit, neboť nemůže vyvolávat žádné právní účinky. Konkrétně pak však shledal, že regulační plán v rozporu s územním plánem není.

[2] Zastupitelstvo odpůrce usnesením ze dne 1. 2. 2024, č. 18/24, rozhodlo o vydání změny č. 1 regulačního plánu Smrkovice II. Změna byla pořízená na návrh osoby zúčastněné na řízení postupem podle § 72 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Spočívala v navýšení maximálního počtu stavebních parcel v zastavitelné ploše Z4-8 ze 48 na 52. Dále se jednalo o změnu trasy a hloubky uložení vodoteče.

[3] Navrhovatel je enviromentální spolek, jehož členové vlastní pozemky v katastrálním území odpůrce v blízkosti změnou dotčených stavebních parcel. U krajského soudu se navrhovatel domáhal zrušení změny regulačního plánu. Namítal, že odpůrce pochybil v procesu jejího pořizování. Za prvé nesouhlasil se způsobem vypořádání podání svého člena. Dále poukázal na to, že změna regulačního plánu je v rozporu s územním plánem odpůrce ve znění po změně č. 6, která nabyla účinnosti dne 3. 3. 2023 (dále jen „územní plán“). Změna regulačního plánu podle jeho přesvědčení ani neodpovídá cílům a úkolům územního plánování vymezeným v § 18 a 19 stavebního zákona. V této souvislosti zmínil, že odpůrce nejen že neodůvodnil zvýšení počtu zastavitelných parcel, nýbrž jejich počet zvýšil na úkor ponechání otevřené vodoteče.

[4] Krajský soud návrh na zrušení opatření obecné povahy zamítl. Uvedl, že odpůrce postupoval správně, pokud podání člena stěžovatele vyhodnotil jako připomínky. Člen navrhovatele své podání v prvé řadě přímo označil jako připomínky. To, že by se jednalo o námitky, nevyplynulo ani z obsahu podání. Člen navrhovatele v něm pouze polemizoval se zatrubněním vodoteče a změnou parcelace. Neuvedl ovšem, jak a zda by tyto změny zasáhly do jeho práv.

[5] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku spočívající v rozporu regulačního plánu s územním plánem. Navrhovateli sice přisvědčil, že v předchozím územním plánu a regulačním plánu si maximální kapacity zastavitelné plochy neodpovídaly. Nicméně změna č. 7 územního plánu, která nabyla účinnosti dne 4. 3. 2025, tento nesoulad odstranila. Navrhovatel takovým postupem nemohl být dotčený na právech.

[6] Ani zbylým námitkám navrhovatele krajský soud nepřisvědčil. K ponechání otevřené vodoteče poznamenal, že v současnosti je vodoteč zatrubněná, nikoliv otevřená (jak tvrdil navrhovatel). Přijatá změna regulačního plánu pouze upravuje její trasu a mění hloubku jejího uložení. Stav vodoteče se ale nijak nezmění. Ochranné pásmo vodoteče je navíc v případě zatrubnění možné využít jako veřejnou zeleň. Ke zvýšení počtu zastavitelných parcel z 48 na 52 pak krajský soud uvedl, že z regulačního plánu nevyplývá, že by bytová zástavba měla být zdrojem ohrožení životního prostředí. Ostatně navrhovatel tvrzené narušení životního prostředí blíže nezdůvodnil a ani neprokázal. Krajský soud

neshledal jako problematické ani to, že ve změně regulačního plánu nebylo zdůvodněné navýšení počtu stavebních parcel. Navrhovatel totiž ani v tomto případě nepopsal, jakým způsobem by jeho veřejná práva zasáhlo zvýšení počtu stavebních parcel na stejné ploše. K tomu krajský soud poznamenal, že tímto postupem naopak dojde k lepšímu využití těchto pozemků. Krajský soud pak neshledal ani rozpor změny regulačního plánu s úkoly a cíli územního plánování.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření účastníků

[7] Navrhovatel (stěžovatel) se proti rozsudku krajského soudu bránil kasační stížností. Úvodem kasační stížnosti popsal proces přijímání změny regulačního plánu a změny územního plánu, který byl dle jeho přesvědčení nezákonný. Konkrétně ke změně regulačního plánu pak v kasační stížnosti namítal, že:

- Rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný. Rovněž změna regulačního plánu není odůvodněna.
- Krajský soud pochybil, pokud stejně jako odpůrce považoval podání člena stěžovatele za připomínky.
- Krajský soud přezkoumal změnu regulačního plánu nesprávně.
- Krajský soud pochybil, pokud změnu regulačního plánu nezrušil pro rozpor s územním plánem.

[8] Odpůrce ve vyjádření uvedl, že rozsudek krajského soudu považuje za správný a přezkoumatelný. Krajský soud posoudil změnu regulačního plánu v rozsahu uplatněných žalobních bodů. Ty byly obecné. Dále odpůrce zpochybnil aktivní legitimaci stěžovatele. Nesouhlasil se závěry krajského soudu, že práva stěžovatele mohou být dotčena tím, že se pozemky ve vlastnictví jeho členů nachází v území, na které může mít změna regulačního plánu vliv. Stěžovatel byl založený účelově půl roku poté co změna regulačního plánu nabyla účinnost a jeho cílem je zabránit realizaci výstavby. Jinou činnost směřující k ochraně životního prostředí nevyvíjí. V návrhu na zrušení změny regulačního plánu nijak neprokázal, jak byla dotčena jeho práva.

[9] K povaze podání učiněnému členem stěžovatele odpůrce uvedl, že člen stěžovatele není vlastníkem pozemku nebo stavby v území řešeném změnou regulačního plánu, a změnou ani nemohla být přímo dotčena jeho vlastnická nebo jiná věcná práva k sousedním stavbám nebo pozemkům. Nebyl tedy osobou, která by mohla podat námitku (§ 73 odst. 3 ve spojení s § 85 odst. 1 a 2 stavebního zákona). Nadto bylo podání výslovně označené jako připomínka.

[10] Odpůrce se vyjádřil i k namítanému rozporu mezi územním plánem a regulačním plánem. Konstatoval, že v rozporu nejsou. Maximální kapacita zastavitelné plochy uvedená v územním plánu je pouze orientační, ne závazná. Ve vyjádření též odpůrce uvedl, že navrhovatel dosud nijak nespecifikoval, v čem spočívá zásah do jeho práv. Obecná tvrzení ohledně negativního ovlivnění životního prostředí nejsou dostatečná. Dále odpůrce poznamenal, že před změnou regulačního plánu byly v zastavitelné ploše vymezeny plochy pro zeleň o rozloze 8 692 m². Po změně regulačního plánu se jedná o plochu o rozloze 8 942 m². Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[11] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření uvedla, že stěžovatel v kasační stížnosti nepředkládá věcnou argumentaci. Pozemky, kterých se změna regulačního plánu týká, jsou v soukromém vlastnictví. Nepatří žádnému ze členů stěžovatele ani veřejnosti. Zájmy stěžovatele, resp. jeho práva na příznivé životní prostředí, nemohou být výstavbou nikterak dotčeny. Ostatně sám stěžovatel dotčení konkrétních práv nenamítá. Argumentuje pouze obecně. Za nedůvodnou považuje i argumentaci stěžovatele o způsobu přezkumu změny regulačního plánu. Krajský soud podle osoby zúčastněné na řízení posoudil regulační plán v mezích návrhových bodů. Ty se přitom týkaly zejména rozporu regulačního plánu s územním plánem. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[12] Stěžovatel se v replice ohradil proti názoru, že není aktivně legitimovaný pro podání návrhu na zrušení změny regulačního plánu. Pro vznik aktivní legitimace není podstatné, že vznikl až v procesu pořizování změny regulačního plánu. Ohradil se také proti poznámkám odpůrce o šikanózním jednání a zneužívání práva. Stěžovatel dále sporoval tvrzení odpůrce, že maximální kapacita plochy Z4-8 stanovená v územním plánu není závazná. V replice se vymezil i proti vyjádření osoby zúčastněné na řízení. Podle stěžovatele není pravdivé, že by nemohlo být dotčeno jeho právo na příznivé životní prostředí. Nesouhlasí ani s tím, že by v řízení neuplatnil konkrétní argumentaci; již od počátku namítal právě porušení práva na příznivé životní prostředí. Na to může mít narůstající výstavba a zatrubnění vodoteče vliv.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

III.a Rozsudek krajského soudu i opatření obecné povahy je přezkoumatelné

[13] Rozsudek krajského soudu je podle stěžovatele nepřezkoumatelný. Stěžovatel krajskému soudu v první řadě vytýká, že nedostatečně vypořádal námitku spočívající v rozporu regulačního plánu a územního plánu. Dále podle stěžovatele krajský soud pominul námitku ohledně vlivu nárůstu zastavěnosti na životní prostředí, infrastrukturu a sociální soudržnost, kterou stěžovatel uplatnil v souvislosti s namítaným nedostatečným odůvodněním změny regulačního plánu. Krajský soud se nezabýval ani argumentací stěžovatele týkající se zásahu do jeho práva na příznivé životní prostředí, ke kterému dojde zatrubněním vodoteče. Rozsudek krajského soudu je pak podle stěžovatele nepřezkoumatelný i proto, že obsahuje poznámky o neuplatnění námitek při vymezování zastavitelné plochy, ke kterému došlo už v roce 1996. Konečně krajský soud nijak nezohlednil postup Krajského úřadu Jihočeského kraje při přezkumu postupu odpůrce.

[14] Podle ustálené judikatury musí být nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozsudků krajských soudů (městského soudu) pro nepřezkoumatelnost připadá v úvahu pouze tehdy, není-li z odůvodnění rozhodnutí vůbec patrné, jak soud hodnotil podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v rámci žalobních (návrhových) bodů. Naopak nelze považovat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí krajského (městského) soudu, z jehož odůvodnění lze (být i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor krajský (městský) soud zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016-123, body 29-30).

[15] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že odůvodnění krajského soudu je pouze stručné či argumentačně chudé, popř. že krajský soud nevyvracel každý dílčí argument uplatněný účastníky (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016-123, body 29-30). Krajský (městský) soud totiž nemá povinnost reagovat na každou dílčí žalobní argumentaci (a v žalobě obecně zmíněné tvrzení) a tu obsáhle vyvrátit. Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19). Podstatné tedy je, aby se soud ve svém rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013-33, či nález ÚS ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08). Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak měl krajský (resp. městský) soud rozhodnout, resp. jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale je objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, čj. 3 Azs 69/2016-24; ze dne 27. 9. 2017, čj. 4 As 146/2017-35).

[16] Odůvodnění rozsudku krajského soudu v nyní posuzované věci je sice stručné, ale přezkoumatelné. Z rozsudku je seznatelné, z jakých východisek krajský soud při posuzování věci vyšel. Z rozsudku též vyplývá, z jakých důvodů nepovažoval krajský soud námitky uplatněné stěžovatelem za důvodné.

[17] K námitce spočívající v rozporu regulačního plánu a územním plánem krajský soud s odkazem na § 71 odst. 4 stavebního zákona vyložil, že stěžovatel nemohl být nesouladem jakkoliv dotčen. Následně dodal, že bylo na uvážení odpůrce, jakým způsobem nesoulad odstraní. Zda změni územní plán nebo regulační plán. Poznamenal také, že nesoulad byl ke dni 4. 3. 2025 odstraněný, a to změnou územního plánu. Z takového posouzení podle Nejvyššího správního soudu vyplývá, z jakých důvodů považoval krajský soud námitku stěžovatele za nedůvodnou. Jestli je úvaha správná je otázkou zákonnosti, nikoliv nepřezkoumatelnosti.

[18] Krajský soud se neopomněl zabývat ani možným ovlivněním životního prostředí. Z regulačního plánu podle krajského soudu nelze dovodit, že by plánovaná bytová zástavba negativně ovlivnila životní prostředí. Nezasahuje totiž ani do chráněných biocenter ani do biokoridorů. Z regulačního plánu podle krajského soudu ani nevyplývá, že by bylo z důvodu vyššího počtu parcel nutné navýšit dopravní a technickou infrastrukturu pro danou lokalitu. Nedojde ani k rozšiřování zastavitelného území do volné krajiny. Stěžovatel podle krajského soudu předložil pouze obecná a ničím nepodložená tvrzení, ze kterých není zřejmé, jak konkrétně by mělo zvýšení počtu staveb rodinných domů z 48 na 52 ovlivnit životní prostředí. K vodoteči krajský soud uvedl, že i nyní je zatrubněná. Změna oproti stávajícímu stavu bude spočívat pouze v úpravě trasy a hloubce uložení. Samotný stav vodoteče se ale nijak nezmění. Nadto bude možné přilehlé okolí vodoteče využít jako veřejnou zeleň. Z takového vypořádání je podle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že krajský soud neshledal, že by měla změna regulačního plánu životní prostředí negativně ovlivnit.

[19] Nepřezkoumatelnost nemohlo založit to, že krajský soud poukázal na procesní pasivitu stěžovatele při vymezování zastavitelného území v roce 1996. Krajský soud tímto

pouze poukázal na skutečnost, že zastavitelné území je vymezeno již dlouho a jeho hranice se změnou regulačního plánu nijak nemění. Nejedná se o nosný důvod, pro který krajský soud návrh stěžovatele zamítl. Krajský soud se pak nemusel zabývat ani postupem krajského úřadu při vedení přezkumného řízení. Stěžovatel se podaným návrhem domáhal zrušení změny regulačního plánu. Úkolem krajského soudu tak bylo v rámci návrhových bodů přezkoumat změnu regulačního plánu. Nikoliv postup Krajského úřadu Jihočeského kraje v jiném, byť souvisejícím řízení.

[20] Stěžovatel taktéž namítal, že změna regulačního plánu je nedostatečně odůvodněná a tedy nepřezkoumatelná. Není z ní seznatelné, proč má k nárustu výstavby dojít.

[21] Z judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu předně vyplývá určitá zdrženlivost při přezkumu územně plánovací dokumentace, mezi kterou patří i regulační plán. Schvalování územně plánovací dokumentace patří nejen do samostatné působnosti obce, ale zároveň představuje nedílnou součást ústavně garantovaného práva na samosprávu (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, či nálezy ze dne 14. 5. 2019, sp. zn. III. ÚS 3817/17, bod 57). Územně plánovací dokumentaci je třeba posuzovat v kontextu práva kraje (či obce) na samosprávu, které inherentně zahrnuje i právo uspořádat své územní poměry podle vlastních představ. Soudu tedy nepřísluší určovat, jakým konkrétním způsobem má být určité území využito, či zda je toto využití optimální (rozsudky NSS ze dne 28. 3. 2008, čj. 2 Ao 1/2008-51; ze dne 10. 6. 2021, čj. 7 As 20/2021-72, bod 11).

[22] Tato zdrženlivost se plně uplatní právě u požadavků na odůvodněnost územně plánovací dokumentace (rozsudek NSS ze dne 23. 3. 2023, čj. 6 As 319/2021-111, bod 12). Nepřezkoumatelné je opatření obecné povahy, v jehož odůvodnění nejsou uvedeny důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a výkladu právních předpisů. Odůvodnění opatření obecné povahy ovlivňují případné připomínky a námítky vznesené v průběhu řízení o návrhu opatření obecné povahy, vždy z něj ale musí být alespoň v nejobecnější rovině patrné záměry navrhovatele (rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2024, čj. 9 As 68/2024-64, bod 36).

[23] Stejně jako krajský soud, ani Nejvyšší správní soud neshledal, že by odůvodnění změny regulačního plánu mělo být nepřezkoumatelné. Skutečnost, že potřeba zvýšení počtu stavebních parcel nebyla výslovně a detailně odůvodněná, není důvodem pro zrušení tohoto opatření obecné povahy. Ze spisového materiálu Nejvyšší správní soud ověřil, že změna regulačního plánu je podložena podklady a obsahuje vypořádání připomínek a námitek. Součástí podkladů je pak i návrh osoby zúčastněné na řízení na pořízení změny regulačního plánu. Z tohoto návrhu lze seznat, proč osoba zúčastněná na řízení změnu regulačního plánu navrhuje. Je jím efektivnější využití zastavitelného území. V odůvodnění jsou též uvedené důvody výroku. Na s. 18 je uvedené, že původní regulační plán neřešil celou plochu Z4-8. Změna regulačního plánu tedy doplňuje možnou parcelaci neřešeného území a schematicky vyznačuje možné napojení nově vymezených parcel. Z odůvodnění regulačního plánu a podkladů tím pádem implicitně vyplývá, že ke zvýšení počtu stavebních parcel došlo na základě doplnění dříve neřešeného území, které se ale stále nachází v ploše Z4-8. Vzhledem k tomu, že u požadavků na odůvodněnost územně plánovací dokumentace se plně uplatní zdrženlivost soudů, považuje Nejvyšší správní soud takové odůvodnění za dostatečné.

[24] Ani tuto námitku stěžovatele tak Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

III.b Stěžovatel je aktivně legitimovaný

[25] Před samotným věcným posouzením kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval ještě tím, zda byl stěžovatel aktivně legitimovaný k podání návrhu na zrušení změny regulačního plánu. Odpůrce ve vyjádření namítal, že stěžovatel není aktivně legitimovaný k podání návrhu na zrušení změny regulačního plánu. Vznikl až po účinnosti změny regulačního plánu a nevyvíjí žádnou činnost směřující k ochraně nebo zlepšení životního prostředí. Odpůrce má za to, že se jedná o uzavřenou skupinu lidí, jejímž cílem je bránit se rozvoji výstavby na území Smrkovic. V návrhu na podání zrušení změny regulačního plánu spatřuje zneužití práva. V této souvislosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2017, čj. 3 As 126/2016-38.

[26] Ústavní soud v nálezu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, č. 111/73 SbNU 757, dovodil, že aktivní legitimace environmentálních spolků k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy vychází z účelu čl. 9 Aarhuské úmluvy. Ta v čl. 2 odst. 5 konstruuje nevyvratitelnou domněnku zájmu na environmentálním rozhodování veřejné moci. Závěry odkazovaného nálezu rozpracoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 4. 2017, čj. 3 As 126/2016-38, dle něhož *je třeba hodnotit vztah spolku (jeho členů a činnosti) k předmětu regulace, co do jeho opravdovosti, neboť si lze v krajních případech představit i postupy spočívající v zneužívání procesních práv cestou vytvoření spolků založených na šikanózním uplatňování neexistujících či uměle dovozovaných práv, což bude nepochybně nejčastější jev právě v případě spolků zakládaných ad hoc až v průběhu procesu vedoucího k přijetí sporného opatření obecné povahy či povolení sporného záměru, nebo dokonce ex post jen pro účely podání žaloby či jiného návrhu k soudu. Nelze však a priori každý ad hoc vzniklý spolek ze soudní ochrany vyřadit, zejména když dostatečné časové a místní sepětí s předmětem regulace lze vysledovat u jeho členů, kteří by pouze na základě volby právem připuštěné cesty společného výkonu práv prostřednictvím právnické osoby neměli o soudní ochranu své právní sféry přijít.*

[27] Podmínky aktivní legitimace environmentálních spolků pak Nejvyšší správní soud shrnul v rozsudku ze dne 26. 6. 2024, čj. 6 As 166/2023-56. Vyložil, že se *ustálily tak, že musí být dán věcný a místní (územní) vztah mezi zásahem správního orgánu v širokém slova smyslu a činností environmentálního spolku. Věcná rovina vztahu spočívá v tom, že tvrzeňý zásah musí mít důsledky pro dosahování cílů, na které se spolek zaměřuje. Místní rovina vztahu je naplněna v případě, že se činnost spolku vztahuje i na lokalitu dotčenou zásahem. Obě roviny se posuzují individuálně s ohledem na konkrétní okolnosti věci. V rozsudku ze dne 16. 11. 2016, čj. 1 As 182/2016-28, Nejvyšší správní soud připustil, že spolek založený za účelem ochrany přírody a krajiny by mohl být aktivně legitimován i tehdy, pokud obvykle působí na jiném místě, než je objekt, jehož ochrany se domáhá. Taková situace by typicky mohla nastat, pokud by se správní řízení týkalo objektu s určitým stupněm celostátní ochrany (např. národního parku).*

[28] Krajský soud k aktivní legitimaci stěžovatele uvedl, že z jeho stanov vyplývá, že jedním z jeho účelů je *ochrana životního prostředí, přírody, krajiny a krajinného rázu Smrkovic a přilehlého okolí.* Členové stěžovatele vlastní pozemky v okolí zastavitelné plochy Z4-8. Jsou tedy s územím řešeným změnou regulačního plánu dostatečně místně spjati. Nadto každý z nich by sám za sebe mohl podat návrh na zrušení změna regulačního plánu. Krajský soud

ani neshledal, že by stěžovatel zneužíval právo. To nelze dovodit ani ze skutečnosti, že stěžovatel vznikl až v průběhu přijímání změny regulačního plánu.

[29] Nejvyšší správní soud považuje takové posouzení za správné a v souladu s výše citovanou judikaturou. I Nejvyšší správní soud souhlasí se závěry krajského soudu, že v případě stěžovatele je daný jak věcný, tak místní vztah mezi případným zásahem správního orgánu a činností stěžovatele. Stěžovatel ve stanovách jako jeden ze svých cílů vymezil ochranu životního prostředí, přírody, krajiny a krajinného rázu Smrkovic a přilehlého okolí. V případě výstavby je obecně myslitelné, že tato bude mít vliv na životní prostředí v okolí Smrkovic, tj. na lokalitu, na kterou se činnost stěžovatele zaměřuje. Stejně jako krajský soud ani Nejvyšší správní soud v podání návrhu na zrušení změny regulačního plánu nespatřuje šikanózní výkon práva nebo jeho zneužití. Členové spolku vlastní nemovitosti v blízkosti plochy Z4-8. Nelze jim klást k tíži, že se za účelem ochrany svých práv sdružili do spolku. Zneužití práva nelze spatřovat ani v tom, že stěžovatel brojí proti probíhající výstavbě v zastavitelné ploše Z4-8 i jinými způsoby.

[30] Následně proto Nejvyšší správní soud přistoupil k věcnému posouzení kasační stížnosti.

III.c Člen stěžovatele podal připomínky

[31] Stěžovatel namítal, že jak odpůrce, tak krajský soud, nesprávně posoudili povahu podání jeho člena. Nejednalo se o připomínky, nýbrž o námitky. Odpůrce i krajský soud pominuli § 37 odst. 1 správního řádu, podle kterého je podání třeba hodnotit podle obsahu, a nikoliv podle označení. Stěžovatel také sporuje názor krajského soudu, že v podání nebylo uvedené, jakým způsobem dochází k zásahu do práv. Člen stěžovatele v podání jasně uvedl, že změna regulačního plánu zasahuje do jeho práva na příznivé životní prostředí.

[32] Podle § 52 odst. 2 stavebního zákona mohou námitky *proti návrhu územního plánu podat pouze vlastníci pozemků a staveb dotčených návrhem řešení, oprávněný investor a zástupce veřejnosti. Námitky k prvkům náležejícím regulačnímu plánu mohou uplatnit i osoby uvedené v § 85 odst. 2.*

[33] Podle § 73 odst. 3 stavebního zákona *může každý uplatnit připomínky a osoby uvedené v § 85 odst. 1 a 2 námitky, ve kterých musí uvést odůvodnění, údaje podle katastru nemovitostí dokladující dotčená práva a vymezit území dotčené námitkou.*

[34] Osobami uvedenými v § 85 odst. 1 a 2 stavebního zákona se rozumí *žadatel, obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn, vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě, a osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.*

[35] Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu, že se jednalo o připomínky. Považuje jej ale za vhodné korigovat v rozsahu tvrzení, že člen stěžovatele byl osobou ve smyslu § 52 odst. 2 stavebního zákona.

[36] V posuzované věci se pořizovala změna regulačního plánu, a to zkráceným postupem podle § 72 a násl. stavebního zákona. Návrh na změnu regulačního plánu podle § 74 stavebního zákona podala osoba zúčastněná na řízení. Okruh osob, které mohou podat námitky, v takovém případě vymezuje § 85 odst. 1 a 2 stavebního zákona. Ustanovení, ze kterého vyšel krajský soud, vymezuje okruh osob, které mohou podat námitky proti návrhu územního, nikoliv regulačního plánu.

[37] I přes uvedené pochybení však závěr krajského soudu ob stojí. V posuzované věci nebyla stěžejní otázka, zda mohl člen stěžovatele podat námitky, nýbrž to, zda se jednalo o námitky nebo připomínky. V první řadě je nedůvodná námitka stěžovatele, že krajský soud nepřihlédl k obsahu podání. Z posouzení provedeného krajským soudem je naopak zřejmé, že se obsahem podání zabýval (body 39 a 40 napadeného rozsudku). Zjistil, že v podání nebyla vymezená práva svědčící členovi stěžovatele, která mohou být změnou regulačního plánu dotčena. To je ale jednou ze základních náležitostí námitek (§ 73 odst. 3 stavebního zákona).

[38] Se stěžovatelem pak nelze souhlasit v tom, že krajský soud měl za dotčené právo ve smyslu § 73 odst. 3 ve spojení s § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, považovat právo na příznivé životní prostředí. Z § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jasně vyplývá, že námitku mohou podat pouze sousedé, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo může být přímo dotčeno. Právo na příznivé životní prostředí mezi vlastnická ani jiná věcná práva nepatří. Krajský soud tedy správně vyhodnotil, že se jednalo o připomínky. Uvedený nesprávný odkaz na právní úpravu nemohl založit nezákonnost rozhodnutí krajského soudu.

III.d Krajský soud provedl přezkum regulačního plánu správně

[39] Stěžovatel namítal, že krajský soud provedl přezkum regulačního plánu nesprávně. Nejen že neprovedl pětistupňový test vymezený judikaturou Nejvyššího správního soudu, ale taktéž nesprávně posoudil nesoulad mezi územním a regulačním plánem.

[40] Nejvyšší správní soud sice ve své judikatuře vytvořil tzv. algoritmus přezkumu opatření obecné povahy. Ten se skládá z pěti kroků, v rámci kterých se postupně hodnotí zda 1) měl správní orgán pravomoc vydat opatření obecné povahy; 2) nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti; 3) opatření obecné povahy vydal zákonem stanoveným způsobem (soulad s procesním právem); 4) je opatření obecné povahy z hlediska obsahu v souladu se zákonem (soulad s hmotným právem); 5) je opatření obecné povahy proporcionální (rozsudek ze dne 27. 9. 2005, čj. 1 Ao 1/2005-98, č. 740/200 Sb. NSS). Po novele soudního řádu správního provedené zákonem č. 303/2011 Sb., která nabyla účinnosti 1. 1. 2012, jsou správní soudy při přezkumu opatření obecné povahy vázané rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 soudního řádu správního). Tato změna právní úpravy se promítla i do judikatury Nejvyššího správního soudu, ze které se podává, že od novelizace soudního řádu správního provedené zákonem č. 303/2011 Sb., přestal být pětistupňový algoritmus *plně a bez dalšího využitelný* (rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2013, čj. 2 Aos 1/2013-138), jeho povinná aplikace byla *překonána změnou právní úpravy* (rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2015, čj. 6 As 188/2014-66, bod 32), a jeho nepoužití tudíž není *samo o sobě žádnou vadou* (rozsudek NSS ze dne 17. 10. 2023, čj. 4 As 254/2021-47, bod 21). Tyto závěry následně potvrdil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu

v usnesení ze dne 12. 12. 2023, čj. 9 Ao 37/2021-57, bod 28. Výše uvedený algoritmus má tedy nadále význam pouze pro strukturování rozhodnutí soudu. Jeho jednotlivými kroky se však soud bude zabývat pouze k uplatněným námitkám.

[41] Stěžovatel se domáhal zrušení regulačního plánu z důvodu jeho rozporu s územním plánem, negativního ovlivnění životního prostředí, nesouladu s cíli územního plánování uvedenými v § 18 a 19 stavebního zákona a také pro nedostatečné odůvodnění. Stěžovateli tak nelze přisvědčit, že krajský soud pochybil, pokud regulační plán automaticky nepřezkoumal pětistupňovým algoritmem. Krajský soud naopak postupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a regulační plán posoudil na základě vymezených důvodů. Zabýval se tím, zda existoval nesoulad mezi územním a regulačním plánem a zda tento nesoulad mohl mít dopad na práva stěžovatele. Dále posoudil, zda může mít změna regulačního plánu negativní vliv na životní prostředí, včetně vodoteče. Takový způsob přezkumu je podle Nejvyššího správního soudu s ohledem na návrhové body správný.

III.e Soulad mezi územním a regulačním plánem

[42] Stěžovatel nesouhlasil se závěry krajského soudu, že mezi územním a regulačním plánem není nesoulad, resp. že dříve existující nesoulad (který odpůrce již odstranil), mu nemohl zasáhnout do jeho práv. Územní plán vymezoval oblast jako Z4-8 a počítal s výstavbou 42 rodinných domů. Podle původního regulačního plánu mělo být v dané oblasti postaveno 48 rodinných domů a po změně má být v řešené oblasti možné postavit 52 rodinných domů. Namítaný nesoulad tak zasahuje do stěžovatelova práva na životní prostředí. Dále stěžovatel sporuje názor krajského soudu, že odpůrce mohl nesoulad mezi regulačním a územním plánem odstranit tak, že změnil územní plán. Z právní úpravy obsažené v § 71 odst. 4 stavebního zákona jasně vyplývá, že je to regulační plán, který musí obec uvést do souladu s územním plánem. Odpůrce neměl o pořízení změny regulačního plánu vůbec rozhodovat. Nejprve měl odstranit nesoulad mezi územně plánovací dokumentací. Irelevantní je pak podle stěžovatele skutečnost, že odpůrce již obě územně plánovací dokumentace sladil. Platí totiž, že soud rozhoduje vždy podle stavu, který tu byl v době přijetí napadeného opatření obecné povahy.

[43] Ustanovení § 43 odst. 1 stavebního zákona uvádělo, že územní plán *stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání (dále jen "urbanistická koncepce"), uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury; vymezení zastavěného území, plochy a koridory, zejména zastavitelné plochy a plochy vymezené ke změně stávající zástavby, k obnově nebo opětovnému využití znehodnoceného území (dále jen "plocha přestavby"), pro veřejně prospěšné stavby, pro veřejně prospěšná opatření a pro územní rezervy a stanoví podmínky pro využití těchto ploch a koridorů.*“; přičemž podle odst. 5 téhož ustanovení *územní plán je závazný pro pořízení a vydání regulačního plánu zastupitelstvem obce, pro rozhodování v území, zejména pro vydávání územních rozhodnutí.*

[44] Účelem regulačního plánu je v řešené ploše stanovit *podrobné podmínky pro využití pozemků, pro umístění a prostorové uspořádání staveb, pro ochranu hodnot a charakteru území a pro vytváření příznivého životního prostředí. Regulační plán vždy stanoví podmínky pro vymezení a využití pozemků, pro umístění a prostorové uspořádání staveb veřejné infrastruktury a vymezení veřejně prospěšné stavby nebo veřejně prospěšná opatření.* (§ 61 odst. 1 stavebního zákona).

[45] Nejvyšší správní soud ke vztahu mezi územním a regulačním plánem vyložil, že *územní plán je základním koncepčním nástrojem územního plánování a slouží k usměrňování rozvoje území obce a ochraně jeho hodnot, a tím i k naplňování cílů a úkolů územního plánování. Územní plán zohledňuje a upřesňuje cíle, úkoly a záměry územního plánování rámcově vymezené v politice územního rozvoje a zásadách územního rozvoje a stává se tak prostředkem jejich implementace a konkretizace. Územní plán však stanoví i vlastní priority obce týkající se rozvoje a uspořádání jejího území, vlastní záměry a hodnoty území obce. Podstatnou vlastností územního plánu je jeho závaznost pro pořízení a vydání regulačního plánu orgány obce a pro rozhodování v území. Naopak regulační plán je nejpodrobnější územně plánovací dokumentací. Jedná se o prováděcí (realizační) nástroj územního plánování, nikoliv o nástroj koncepční. S ohledem na svůj charakter není regulační plán posuzován jako koncepce (koncept je nadřazená územně plánovací dokumentace)* (rozsudek NSS ze dne 16. 10. 2020, čj. 5 As 96/2019-39, body 39 a 40).

[46] Územní plán je tedy závazný pro pořízení a vydání regulačního plánu. To ovšem neznamená, že by úprava obsažená v regulačním plánu musela přesně zrcadlit úpravu obsaženou v územním plánu. Podstatné je, aby regulační plán respektoval koncepci vymezenou územním plánem. Tu může doplňovat a upřesňovat, aniž by to vedlo k rozporu mezi územně plánovacími dokumentacemi. Ten by nastal v případě, pokud by regulační plán přinesl zcela novou regulaci, se kterou územní plán nepočítá (obdobně rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, čj. 9 AOs 2/2013-118, body 38 a 39).

[47] I v tomto případě Nejvyšší správní soud považuje za nutné doplnit a korigovat odůvodnění krajského soudu. Podle krajského soudu je podstatné, že regulační plán zastává v hierarchické struktuře územně plánovací dokumentace nejnižší pozici. Platnost jím stanovených pravidel tak závisí na tom, že se nezmění pravidla obsažená v nadřazené územně plánovací dokumentaci. Pokud je přijato pravidlo, s nímž by byl regulační plán v rozporu, přestane být regulační plán v takovém rozsahu aplikovatelný (§ 71 odst. 4 stavebního zákona). Rozporem změny regulačního plánu s územním plánem tak stěžovatel podle krajského soudu nemohl být nijak dotčený na svých právech. Nadto krajský soud poznamenal, že již došlo k odstranění rozporu, a to změnou územního plánu.

[48] S krajským soudem lze souhlasit, že takové závěry jsou obecně platné. Podle § 71 odst. 4 stavebního zákona platilo, že *obec je povinná uvést regulační plán z podnětu do souladu s vydanou územně plánovací dokumentací kraje, schválenou politikou územního rozvoje, územním rozvojovým plánem anebo vydaným územním plánem. Do té doby nelze rozhodovat podle částí regulačního plánu, které jsou v rozporu s touto územně plánovací dokumentací nebo politikou územního rozvoje*. Tyto úvahy však nemohou mít dopad na soudní přezkum regulačního plánu jako opatření obecné povahy podle § 101a soudního řádu správního. V tomto řízení totiž nejde o to, zda by případnou aplikací pravidla obsaženého v regulačním plánu došlo v budoucnu k zásahu do práv stěžovatele. Zde nelze spekulovat, jak kdo v budoucnu bude regulační plán aplikovat nebo neaplikovat. Jde o abstraktní přezkum opatření obecné povahy.

[49] Stěžovatel podal návrh na zrušení změny regulačního plánu podle § 101a odst. 1 soudního řádu správního. Podle toho platí, že *návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo*

jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Toto ustanovení se vztahuje k aktivní legitimaci navrhovatele. Nevyplývá z něj, že by ke zrušení opatření obecné povahy mohly soudy přistoupit pouze v případě, že by již došlo k aplikaci pravidla v něm obsaženého, která nějakým konkrétním způsobem již porušila práva navrhovatele. Ani, že by soud při přezkumu opatření měl jakkoliv spekulovat o tom, zda bude pravidlo v budoucnu aplikováno, či ne.

[50] Zrušení opatření obecné povahy (nebo jeho části) správním soudem upravuje § 101d odst. 2 soudního řádu správního. Z něj se podává, že *dojde-li soud k závěru, že opatření obecné povahy nebo jeho části jsou v rozporu se zákonem, nebo že ten, kdo je vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo že opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem, opatření obecné povahy nebo jeho části zruší v nezbytně nutném rozsahu.* Z tohoto ustanovení vyplývá, že správní soud zruší takové opatření obecné povahy, které je mimo jiné nezákonné. K tomu, aby se jednalo o nezákonné opatření obecné povahy postačí, že opatření obecné povahy není v souladu se zákonem. Ani toto ustanovení nedává správnímu soudu pravomoc spekulovat, zda bude opatření obecné povahy v budoucnu aplikováno, či nikoliv.

[51] To je nakonec podstata abstraktního přezkumu. Pro zrušení opatření obecné povahy postačí právě samotný rozpor se zákonem. Nelze ponechat v účinnosti opatření obecné povahy, které je nezákonné s odůvodněním, že by stejně nemělo být aplikováno a nemělo by tedy vyvolávat žádné právní účinky. Takový závěr by bylo možno učinit u každé nezákonnosti, čímž by došlo k popření pravomoci soudů nezákonná opatření obecné povahy rušit. Tím by byla značně limitována možnost zrušení opatření obecné povahy správním soudem v rozporu s § 101d odst. 2 soudního řádu správního.

[52] Aktivní legitimaci k podání návrhu podle § 101a odst. 1 soudního řádu správního je tak nutno chápat tak, že se posuzuje pro situaci, jakoby napadené opatření obecné povahy vyvolávalo právní účinky. Pokud soud ve svém přezkumu zjistí důvody pro zrušení tohoto opatření, tak má pravomoc a povinnost jej zrušit. Tím bude zajištěno, že takové opatření jistě žádné právní účinky vyvolávat nebude.

[53] V projednávané věci je pak pro posouzení zákonnosti podstatné, že regulační plán, jakožto podřízená územně plánovací dokumentace, musí být v souladu s územním plánem (§ 71 odst. 4 stavebního zákona). Případný nesoulad změny regulačního plánu s nadřazenou územně plánovací dokumentací – územním plánem – by tedy měl za následek právě nezákonnost.

[54] Závěr krajského soudu, že regulační plán není nezákonný, protože jeho aplikace nemůže zasáhnout do práv stěžovatele, tedy není přesný. Výklad učiněný krajským soudem by totiž fakticky znamenal, že by se navrhovatelé nemohli úspěšně domáhat zrušení regulačního plánu, který je v rozporu s územním plánem. Jak ale Nejvyšší správní soud uvedl výše, nezákonnost opatření obecné povahy není podmíněná tím, že aplikace pravidla, které je v něm obsažené, zasáhne do práv navrhovatele. Splnění takové podmínky § 101d odst. 2 soudního řádu správního nevyžaduje.

[55] I přes toto dílčí pochybení však závěr krajského soudu, že změna regulačního plánu nebyla nezákonná, ob stojí. Regulační plán totiž v rozporu s územním plánem nebyl.

[56] Předně je totiž zásadní, že regulační plán se vymezením stavebních parcel o celkovém počtu 52 nijak neodchýlil od koncepce vymezené územním plánem. Územní plán vymezil území jako zastavitelnou plochu s funkčním využitím *bydlení v rodinných domech*. Regulační plán nestanovil odlišný způsob využití plochy a území nevymezil odlišným způsobem. Nedošlo ani ke změně rozlohy zastavitelné plochy. Došlo pouze k vymezení přesného počtu stavebních parcel, a to v rámci mantinelů stanovených územním plánem.

[57] Nejvyšší správní soud ověřil, že územní plán k ploše Z4-8 ve sloupci s nadpisem *max. kapacita, popis* uváděl 42RD, jak tvrdí stěžovatel. Stěžovateli již ale nelze přisvědčit v tom, že by se jednalo o závazné stanovení maximálního možného počtu stavebních parcel. Význam tohoto údaje je vysvětlen v odůvodnění změny č. 1 územního plánu města Písek. Zde se uvádí, že „jednotlivé zastavitelné plochy a plochy přestavby jsou označeny indexy uvedenými v grafické i textové části ÚP Písek se specifikací a orientačními kapacitami celých vymezených ploch (slouží zejména pro dimenzování dopravní a technické vybavenosti území).“ Vysvětlivky upřesňují, že jde o „informace ve sloupci ‚max. kapacita, popis‘ (kapitola c)“. Údaje ve sloupci max. kapacita jsou tedy orientačními údaji, ze kterých se mělo vycházet při dimenzování dopravní a technické vybavenosti. S těmito údaji pak územní plán dále pracuje v částech týkajících se koncepce řešení zásobování pitnou vodou, kanalizace, či zásobování energetickými zdroji.

[58] Ani z odůvodnění územního plánu nijak nevyplývá, že by údaj 42RD stanovil maximální počet rodinných domů, které je možné v ploše Z4-8 postavit. To není překvapivé, neboť taková míra detailu není úkolem územního plánování. Podle § 43 odst. 1 stavebního zákona *územní plán stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání, uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury; vymezí zastavěné území, plochy a koridory, zejména zastavitelné plochy, plochy změn v krajině a plochy přestavby, pro veřejně prospěšné stavby, pro veřejně prospěšná opatření a pro územní rezervy a stanoví podmínky pro využití těchto ploch a koridorů*. Pokud by územní plán chtěl na určité ploše stanovit maximální počet možných staveb, musel by tak stanovit explicitně. Tomu tak však v tomto případě není.

[59] Lze tedy shrnout, že z územního plánu vyplývá, že ve vymezené ploše se počítá s výstavbou několika desítek rodinných domů. Nelze z něj však dovodit, že by se v ploše Z4-8 mohlo postavit maximálně 42 rodinných domů. Pokud je proto v regulačním plánu nyní počítáno pro danou plochu s výstavbou až 52 rodinných domů, nepředstavuje to rozpor s územním plánem.

[60] Námitka stěžovatele je tedy nedůvodná. S ohledem na uvedené pak Nejvyšší správní soud považuje za nadbytečné, aby se blíže zabýval tím, zda odpůrce vydáním změny regulačního plánu překročil svou působnost. Překročení působnosti stěžovatel dovozoval právě z rozporu s územně plánovacími dokumenty. Jak ale Nejvyšší správní soud vyložil, regulační plán nebyl s územním plánem v rozporu. Pro úplnost však Nejvyšší správní soud dodává, že postup odpůrce při pořízení změny územního plánu je předmětem řízení vedeného u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 10 As 182/2025.

IV. Závěr a náklady řízení

[61] Nejvyšší správní soud neshledal námitky důvodnými. Proto podle § 110 odst. 1 věty poslední soudního řádu správního kasační stížnost zamítl.

[62] O nároku na náhradu nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního ve spojení s § 120 soudního řádu správního. Stěžovatel neměl ve věci úspěch a náhradu nákladů mu proto nelze přiznat. Odpůrci, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[63] O nároku osoby zúčastněné na řízení na náhradu nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 5 soudního řádu správního ve spojení s § 120 soudního řádu správního, a to ve znění účinném do 31. 12. 2025. Podle přechodných ustanovení k zákonu č. 314/2025 Sb., čl. XI, bodu 3 platí, že kasační stížnost podané přede dnem 1. 1. 2026 se projednají podle původní právní úpravy. Podle § 60 odst. 5 soudního řádu správního ve znění účinném do 31. 12. 2025 měla osoba zúčastněná na řízení nárok na náhradu těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly. Náhradu nákladů řízení jí proto nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. května 2026

Tomáš Foltas
předseda senátu